de Bergrede XXXIV

Oordeel en oordelen

* intochtslied 74 (opw)
* stil gebed
votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

* lied ps. 122

* gebed om de Heilige Geest
* lied 530

* bijbellezingen: N.T. Joh. 8:1-11
Rom. 2:1-11
* lied 541 **collecte**

* preek n.a.v. Matt. 7:1-6
* lied 125
* gebed/voorbede

* slotlied 362:1,2 en 3

* zegenbede
* vervolg slotlied 362:4

De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement.

We hebben er allemaal een hekel aan! En toch maken we er ons allemaal zó vaak schuldig aan!
A l l e m a a l! Waar ik het over heb? Over *oordelen*!
En is het niet zo, dat als wij ons - uit genade! - wedergeborene christen durven noemen, leven vanuit de algemeen hersende gedachte dat het ons, omdat we christen zijn, nooit overkomt: oordelen?
Dus bij ons staat in de praktijk van alledag een streep - laten we het maar eens krachtig uitdrukken: horizontaal en verticaal - door 'oordelen', 'oordeel'?
'Oordeelt niet, opdat…'.
Is dát woord van Jezus onze praktijk?
Is er bij ons, u, jou, mij, werkelijk besef van de gebiedende wijs waarmee dat woord geladen is?

Hoe passend bij het motto van deze tijd - binnen en buiten de kerk: *liefde, rust en vrede.*
Het leven op zich is al gecompliceerd en moeilijk genoeg toch?! Kijk dud 'naar je eigen', zwijg over de ander (die op zijn beurt te zwijgen heeft over jou), zoek éénheid en gemeenschap, geen oordeel!
En als je dan op het christelijke erf - dus binnenshuis! - toch wat te persoonlijk qua oordelen met behulp van Gods Woord meent te moeten worden, kent u die gelezen tekst uit Johannes 8 toch ook (misschien uit eigen citeer-gebruik!), die zegt: *wie van u zonder zonde is, werpe een eerste steen…*!

Roept het evangelie van Jezus Christus dus dan waarachtig, om het met een duur woord te zegen, *moratorium* = uitstel, in deze zin: niet meer praten over, oordeel en oordelen uit…? Nou ja, alleen nog (en dat het liefst ook maar niet te veel en te vaak meer) naar de wereld toe…, daar mag ik me toch wel over uitspreken?!
Is dat wat er beoogd wordt in de gelezen schriftgedeelten, samen te brengen in ons tekstgedeelte?

Ik denk dat het zeker voor de christen van deze tijd goed is te weten wat Gods Woord door Jezus uitgesproken, bedoelt! En ondanks dat ik met nadruk en klem van ganser harte bevestig en verkondig dat God liefde is en naar ons - de mens - toe maar één gedachte koestert, namelijk van heil, ben ik ervan overtuigd dat wie waarachtig openstaat om Gods bedoeling in dit woord van vanmorgen te ontdekken, wel eens ernstig zou kunnen schrikken van eigen geestelijke lichtzinnigheid.
Want lieve broeders en zusters, gemeente, Jezus, het Woord van God, zet alles behalve een streep (horizontaal en verticaal) door oordeel en oordelen naar ons christenen toe! Integendeel, Hij komt met zijn Woord op ons af om dienaangaande ons juist tot ernst te manen! Het *oordeelt niet opdat…* heeft een geladenheid van een directe confrontatie tussen mij en God zelf! Dus wel zeker een 'kijk naar je eigen' - hoe sta ik er voor, kom ik er voor te staan… en dat *voor God*! Nadrukkelijk: Vader, maar niet te min tegelijk: Heilig God.
Laat ik een en ander verduidelijken via de zoveel misbruikte situatie geschetst in Johannes 8.
In een ieder van ons schuilt de schriftgeleerde, de farizeeër die dankt: *dank u Here dat ik niet ben als…* en we schuiven de schuldige direct of indirect naar het midden. En wat Jezus dan bedoelt met *wie van u zonder zonde is, werpe de eerste steen* is niet, dat Hij dan per definitie verbiedt te oordelen, maar Hij zet het eigen hart in het licht: Wat leeft er bij jou - zit het waarachtig goed tussen jou en God?! De zorg van de geestelijkheid toen zou oprecht zijn geweest als ze zelf waarachtig met God verzoend waren.

En dat brengt mij bij een ernstige vraag aan ons allen: *bent u waarachtig verzoend met God*? Menig christen zou zich eens oprecht zorgen moeten maken over de waarachtige staat van zijn/haar heil.
Kijk, het is natuurlijk geweldig dat jeweet te roemen in het bloed van het Lam dat reinigt van alle zonden, en dat je als zodanig gekomen bent met het zondaarsgebed: *ik weet dat ik een zondaar ben en uw vergeving nodig heb…* maar, - en ik weet dat dit loodzwaar klinkt, maar bewijs mij vanuit Gods

Woord het ongelijk - maar, was er waarachtig zondebesef?
Dat bedoelt Jezus nu - sta je zelf vrij! - dan zal je oordelen niet veroordelen zijn maar bewogenheid, een verlangen om een ziel van de dood te redden!
Was dat er bij die Farizeeërs en Schriftgeleerden, is dat er bij u, jou en mij?
Om daar eerlijk op te kunnen antwoorden, moet je, terugeworpen op jezelf, antwoorden op: *weet ik wie ik ben tegenover God*? Heb ik dat geweten in die allereerste ontmoeting? Heb ik waarachtig mijn eigen zonden genoemd? Ik ben er voor meer dan 100% van overtuigd, dat vele zondaars hun knieën zelfs eerlijk bogen voor God en tóch niet waarachtig alles hebben beleden, maar meenden er met die algemene regel te zijn: *ik weet dat ik een zondaar ben…* Dat is nogmaals een goede zaak als je dat gezien hebt, maar wat liet God's Geest jou toen als zonde zien? Het Woord, lieve mensen, zegt toch met alle duidelijkheid dat God's Geest ***overtuigt*** van zonde…

In Psalm 32, een leerdicht van David, spreekt David (de man naar Gods hart!) over de ***zegen*** van schuldbelijden. In vers 5 zegt hij: *Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid verheelde ik U niet; ik zeide: Ik zal de Here mijn overtredingen belijden…* Letterlijk bedoelt hij in de grondtekst: etaleren!
Met andere woorden *oordeelt niet, opdat…* met analoog de gelezen schriftgedeelten, beogen niet ons blinden aan te reiken die we voor onze hartenvensters kunnen trekken, om zo onze werkelijke staat te verbergen. In dit tekstwoord vanmorgen kijkt God je persoonlijk in het hart! David mocht ervaren wat die overspelige vrouw ervoer: ontbloot voor Gods oog boetvaardig geworden en Gods goedertierenheid smaken: *en Gij vergaaft de schuld van mijn zonden…, ga heen zondig van nu aan niet meer…*
Staan wij zó voor God?
Is het niet veeleer zo, dat wij de woorden van Jezus, als die van vanmorgen, gebruikend zonde op zonde stapelen en/of vergoedelijken, verdonkeremanen en in die valse rust gelaten willen worden?! Het is een evangelische dwaling om te denken vrij van elk oordeel te zijn in het aangezicht van God, als je je wedergeboren durft te noemen. Niet voor niets zegt het Woord dan eerst al, dat je de boom aan de vrucht zult kennen… over *oordelen* gesproken!

Op meer dan één plaats in de Bijbel, het Woord van God, komt oordeel in realtie tot God's kind in volle duidelijkheid naar voren! Laten we algemeen beginnen: *Het oordeel van God zal beginnen bij… het huis van God…* dat is de gemeente!
O, wij raken in alle staten van verontwaardiging als dat tegen ons gezegd wordt, dat er een scheiding zal komen tussen wijzen en dwazen. Het is de meest wijd verbreide en gekoesterde leugen om te veronderstellen dat ieder die zich wedergeboren durft te noemen zondermeer deelt in het heil in de meest volle zin van Gods Woord! Gelooft u daar misschien ook in? O arme mens, ben jij dan meer dan heiligen als David, Job, Jesaja, Johannes - de laatste twee die het voorrecht mochten smaken God's troon te zien, maar toen ook (juist toen!) zichzelf: *wee mij ik ben onrein van lippen* riep Jesaja, en Johannes, stellen we ons voor hij die heel de omwandeling van Jezus aan diens borst gelegen heeft, viel als dood voor zijn voeten… O onzalige hoogmoed, om te menen zondermeer in alles te delen… Waar is bij ons wat er bij hen was en ook vorige generaties kenmerkten: *de vreze des Heren… Vreest gij zelfs God niet* die zegt, dat de rechtvaardige ter nauwernood gered wordt? Kunt u, jij, kan ik voor Hem bestaan als Hij de diepste diepten van ons hart blootlegt, beginnend bij de onbeleden zonden vanaf het ogenblik van ons komen tot Hem tot en met de zondige gedachten op dit ogenblik?

Ze dropen één voor één af, te beginnen bij de oudsten. Wat een vreselijk triest moment is dat geweest - daar hadden ze samen, persoon voor persoon, de mogelijkheid om naast die vrouw voor

Jezus neer te buigen en te zeggen*wees mij zondaar genadig…* maar ze gingen hoogmoedig weg. Ze zagen de slinter bij de ander, maar niet hun eigen balk! Hoor het Woord dat zegt: *want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden opdat een ieder wegdrag wat hij in zijn lichaam verricht heeft, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. Daar wij dan weten ,* vervolgt Paulus in 2 Corinthiërs 5:11, *hoezeer de Here te vrezen is, trachtenwij de mensen te overtuigen, voor God is ons bedoelen openbaar en, naar ik hoop, is het ook in uw geweten openbaar.* Paulus wist wie hij was, de grootste aller zondaars… maar hij stond recht voor God, en had één oogmerk: *alles schade achten met het oog op het volle heil*: God zelf in Christus!
Als je hier zo staat en het Woord van God verkondigt, meen dan nooit (weer) dat het mij niet raakt en ik de boodschap vanuit die instelling doorgeef. Als Paulus zie ik de verantwoordelijkheid, toeziende op mijzelf, mijn opdracht: *het kruis van Christus te verkondigen vanuit het Woord*! Zonder te oordelen! Zo heb ik het evangelie nooit gebracht! Wel zo, dat niemand zich straks kan verontschuldigen.

Stellen we onszelf de vraag: ben ik gerechtvardigd? Niet alleen algemeen geldt: dat er sprake is van oordeel - dat het begint bij Gods huis, dat woord is héél persoonlijk te maken: ik ben Gods tempel… *of weet gij niet dat gij Gods tempel zijt* - de tempel van de Heilige Geest! En wat blijkt in Ezechiël 8? Dat Gods Geest wijkt uit de tempel die niet rein is!
Licht en donker hebben geen gemeenschap met elkaar. Lieve jongelui, denken jullie echt dat God het niet zo ernstig neemt als Hij zegt, dat je geen span met een ongelovige moet vormen?
Let op het moreel verval overal! Abortus, euthanasie, lhbtiq+, experimenteren met foetaal materiaal enz. enz. en de propaganda daaromtrent in de ether, op de buis en ondersteund door de zogeheten mainstream media! Zaken die je niet meer onder de noemer splinter kunt vangen, maar die ons wel moet doen afvragen: zien we nog wel de balk in eigen oog dat, omdat we Gods Woord en geboden niet meer als absolute leefregel accepteren ook zelf zonde op zonde stapelen. De afstand tussen God en ons zo vergrotend?! Dat wij voor Hem mee schuldig staan aan alles wat er zich in onze maatschappij afspeelt tegen Hem in en dat omdat we niet meer een zoutend zout en een lichtend licht zijn? Wie van ons is er zonder zonde?
IK moet me bekeren, DAGELIJKS! Per dag positie kiezen! Doen we eerst de balk weg uit ons eigen oog! En als er hier zijn, en wie van ons geldt het niet, die geveinsd zeggen 'wat is er in mijn leven niet goed…', laten we dan samen bidden: *doorgrondt en ken **mijn** hart o Heer*!

Ik verkondig u in de naam van de Here Jezus Christus de liefde van God, laten wij ons met God verzoenen! Weet, besef, dat we door het vuur heen zullen gaan…, OORDEEL! als je bouwt met hout en stro ***verbrandt*** het! *Laat niemand,* zegt Paulus in dit verband, *zichzelf misleiden*!
Jezus nodigt ons aan zijn tafel, ieder mag komen, maar, besef dat als je het lichaam niet onderscheidt, je jezelf een oordeel eet en drinkt.

Het is zo dwaas nog niet wat de ouden zeiden, dat je met een ingebeelde hemel naar de hel kunt gaan… alleen moet deze uitspraak wel in Bijbelse perspectief worden gezien!
Het evangelisch christendom treft een grote schuld voor God… Wij vergrijpen ons maar al te veel en al te gemakkelijk (het liefst zo laagdrempelig mogelijk!) aan de genade, zonder het aspect van oordeel op zijn werkelijke waarde te schatten en te kennen/erkennen de context waarin God het alles plaatst, *het kruis* - horizontaal en verticaal! Het andere uiterste kennen we maa wat goed en benoemen we maar wat graag: de zwar(t)e hoek dat als motto heeft: *och mocht het eens staan te gebeuren dat…* Maar, en begrijp me goed, soms bekruipt mij het gevoel, dat de ernst van deze kant

God welgevalliger is dan het oppervlakkig halleluja geroep en eindeloos opwekkingsliedjes herhalende van de andere kant…!

In de afgelopen periode heb ik veel gelezen over de geschiedenis van de opwekking, en wat me steeds weer opviel, was het sterke zondebesef, de nood die van daaruit sprak en ging spreken en bracht tot een waarachtig oprecht roepen om volkomen bevrijding door uiteindelijk… al jarenlang wedergeboren christenen! Of het nu Wales was of de Hebriden, Korea of in 1857 Grootegaast… Gods Geest had de ruimte te overtuigen van zonde! Maar wij zijn, zeker vandaag, zo zeer van onszelf overtuigd, dat nota bene, hoe bestaat het!, binnen *Vrijgemaakte* kring (een kerk zo sterk in de leer!!) een hoogleraar met een variant op destijds de vrijzinnige hoogleraar Rothuizen: *wij weten meer dan Paulus…* Jezus zegt: huichelaar!

Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Nogmaals: nee, christen zijn is geen garantie voor het volle behoud, alleen voor het eeuwige leven, mits geleefd overeenkomstig God's geboden en Woord! Christus leven is de weg tot het Koninkrijk en beërven! Zijn gezindheid, het sterven aan jezelf!

Maar ten aanzien van de boodschap van vanmorgen, dit vermaan én wel degelijk een bemoediging spreekt Jezus tot slot in ons tekstgedeelte nog één niet mis te verstaan vers: *Geeft het heilige niet aan de honden en werpt uw paarlen niet voor de zwijnen opdat zij die niet vertrappen met hun poten en, zich omkerende, u verscheuren…*

Oordeelt niet? Honden, zwijnen?
Ja, een woord van Jezus zelf!
Hoe is en wordt er met Hem, die de Heilige is, de parel bij uitstek, het Levende Woord van God gegeven, omgegaan (denk even aan die hoogmoedige uitspraak van die vrijgemaakte hoogleraar - dat hij zich bekere!)? Er blijken, evenals in de dagen van Jezus, nog steeds onder wat zich volk van God noemt, honden en zwijnen te zijn! Ze vertrapten en vertrappen zijn Woord, zijn boodschap… ze hebben Hem verscheurd en kruisigen Hem opnieuw!
Johannes werd door Herodes verscheurd…, Paulus door de Joden…, en een ieder die godvruchtig wil leven, **zal** vervolgd worden… En de ergste vervolging is die, welke komt van de kant van hen die zich God's kinderen noemen… zij menen in deze straks zelfs een Gode welgevallige daad te verrichten - en dat moment staat vlak voor de deur!

Wie is de boodschap vanmorgen daarom waard? Zijn er honden en zwijnen? *Zalig wie hoort én doet de wil van de Vader*, dat is wie: buigt, diep aan zijn voeten en zegt: Here laat Uw licht schijnen over mijn leven en wees mij zondaar genadig! Voor diegene geldt: *al wie de naam des Heren aanroept, die zal behouden worden…*
'Kijk naar je eigen…', hoe sta ik ervoor, kom ik ervoor te staan, voor God? O God geef dat we ontdekt zijn aan onszelf, Uw hand op ons drukt totdat we belijden, etaleren, voor U.
Ik leer en onderwijs u aangaande de weg die gij gaan moet. Smal is de weg. Weinigen vinden hem. Ik raad u; mijn oog is op u. Weest niet als een paard, als een muildier zonder verstand, welks trots men bedwingt met toom en bit, ***opdat*** *het u niet te na kome…*! Horen we at laatste?! Wie meent dat dit geen ernst is, die is dwaas!

Weest niet bang om te komen, kom zoals je bent. Waak voor weerspapingheid en onboetvaardigheid, want zo hoop je toorn op *tegen de dag van de toorn en van de openbaring van het rechtvaardige oordeel Gods, die een ieder, die een ieder vergelden zal naar zijn werken…* er is geen aanziens des persoons bij God! Laat niemand van ons beschaamd staan op die dag.

Zie omhoog, zie zijn liefde! Kom nu het nog kan, ja, christen jij! Hij wijst geen zondaar af. Je kunt niet gerust zijn voor de zonde uit je leven is. Hoor Gods stem: *Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here, al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol*. O volk vergeet niet langer mijn Woord dat dan zegt: *Als gij gewillig zijt en luistert, zult gij het goede van het land eten, maar als gij weigert en weerspannig zijt, zult gij door het zwaard worden verteerd want de mond des Heren heeft het gesproken.*

Amen.